

מסכת חולין

פרק ד משנה ז

השוחט את הבהמה ומצא בה שלי, נפש היפה תאכלנה,
ואינה מטמאה לא טמאת אכלין ולא טמאת גבלות. חשב
עליה, מטמאה טמאת אכלין אבל לא טמאת גבלות. שלי
שיצתה מקצתה, אסורה באכילה. סימן ולד באשה, וסימן ולד
בבהמה. המבכרת שהפילה שלי, ישליכנה לכלבים.
ובמקדשין, תקבר. ואין קוברין אותה בפרשת דרכים, ואין
תולין אותה באילן, מפני דרכי האמרי: